

Curtea Supremă de Justiție
DECIZIE

13 septembrie 2022

mun. Chișinău

Colegiul penal lărgit al Curții Supreme de Justiție în componența:

Președinte – Timofti Vladimir,

Judecători – Țurcan Anatolie, Craiu Nicolae, Cobzac Elena și Plămădeală Ghenadie,

a judecat fără citarea părților, recursurile ordinare declarate de către procurorul în Procuratura de circumscripție Chișinău, Sîli Radu, de către inculpat și de către avocatul acestuia, Tampei Tatiana, prin care se solicită casarea deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 08 octombrie 2021, în cauza penală în privința lui

Gargotov Grigore xxx, născut la xxx, originar din xxx și domiciliat în xxx.

Termenul de examinare a cauzei:

Prima instanță: 04.10.2018 - 05.07.2019;

Instanța de apel: 21.10.2019 - 08.10.2021;

Instanța de recurs: 22.12.2021 – 13.09.2022.

A C O N S T A T A T :

1. Prin sentința Judecătoriei Chișinău, sediul Ciocana din 05 iulie 2019, Gargotov Grigore:

- a fost recunoscut vinovat și condamnat în baza art.206 alin.(3) lit. f) Cod penal, la 15 ani închisoare, cu executare în penitenciar de tip închis, cu privarea de dreptul de a ocupa funcții și exercita activități legate de protejarea drepturilor și intereselor minorilor pe un termen de 5 ani;

- a fost achitat de sub învinuirea adusă în baza art.206 alin.(2) lit. c) Cod penal, pe motiv că fapta nu întrunește elementele infracțiunii incriminate.

S-a respins demersul procurorului privind confiscarea în folosul statului a bunurilor recunoscute în calitate de corpuri delictive și a apartamentului ce aparțin inculpatului Gargotov Grigore.

2. Pentru a se pronunța, prima instanță a constatat în fapt că, Gargotov Grigore, elaborând din timp un plan infracțional bine determinat, urmărind scopul exploatării sexuale necomerciale a copiilor, pentru consum propriu, în toamna anului 2016, făcând cunoștință cu minora x și dorind să obțină încrederea ultimei, a primit-o și adăposti-o la domiciliul său, în apartamentul din mun. Chișinău, str. Melestiu 11, ap. 12, unde a tratat-o cu compasiune referitor la situația dificilă în care se afla aceasta, aflând despre problemele familiale pe care le avea, despre faptul că nu avea unde locui și a situației precare din punct de vedere a supraviețuirii sociale, a recrutat-o pe ultima, transmițându-i sub formă de ajutor material, suma 100 de lei, spunându-i că dacă dorește poate să rămână să locuiască împreună cu acesta. În continuare, în una din zile, în toamna anului 2016, minora Xxx, aflându-se în apartamentul menționat al lui Gargotov Grigore, fiind

într-o stare materială grea, având nevoie stringent de bani, pentru a-și asigura un minim de existență, l-a rugat pe acesta să o ajute cu suma de 400 lei, iar Gargotov Grigore, folosindu-se de situația de vulnerabilitate a victimei, cunoscând cu certitudine că Xxx este minoră și are vârsta de 13 ani, i-a propus minorei contra sumei de 400 lei, să întrețină relații sexuale cu aceasta, urmare la ce, minora Xxx, neavând alte alternative, a acceptat propunerea lui Gargotov Grigore, unde în aceeași zi, a întreținut relații sexuale cu minora Xxx, pentru ce i-a transmis suma de 400 lei. Astfel, în perioada toamnei a anului 2017 - vara anului 2018, Gargotov Grigore, după obținerea acordului și controlului asupra victimei, primind-o și adăpostind-o în apartamentul nominalizat, folosindu-se de situația de vulnerabilitate, a exploatat-o pe minora Xxx, în scop sexual, necomercial, pentru consum propriu, de fiecare dată pentru obținerea consimțământului la exploatare sexuală, oferindu-i mijloace bănești care variau între 100-400 lei.

Pe baza stării de fapt expuse mai sus, confirmată de probele administrate, prima instanța a reținut în drept, că faptele inculpatului întrunesc elementele constitutive a infracțiunii prevăzute de art.206 alin.(3) lit. f) Codul Penal - traficul de copii, adică recrutarea, primirea și adăpostirea unui copil, precum și darea sau primirea unor plăți ori beneficii pentru obținerea consimțământului unei persoane care deține controlul asupra copilului, în scopul exploatării sexuale necomerciale, profitând de situația de vulnerabilitate a copilului, săvârșite asupra unui copil în vârsta de până la 14 ani"

Tot el, Gargotov Grigore a fost învinuit de faptul că elaborând din timp un plan infracțional bine determinat, urmărind scopul exploatării sexuale necomerciale a copiilor, pentru consum propriu, în luna ianuarie 2015, făcând cunoștință cu minora xxx, a recrutat-o și adăposti-o pe aceasta la domiciliul său, în apartamentul din mun. Chișinău, str. Melestiu 11, ap. 12, unde aflând mai multe informații despre problemele familiale pe care le avea, despre faptul că nu avea unde locui, a tratat-o cu compasiune susținând-o moral, indicându-i că oricând poate veni la domiciliul ultimului și să rămână atât timp cât va fi necesar. Ulterior, în una din zile, după ce minora Xxx fusese de mai multe ori în ospeție la domiciliul lui Gargotov Grigore, ultimul obținând încrederea victimei, aflându-se în apartamentul menționat și folosindu-se de situația de vulnerabilitate a victimei, cunoscând cu certitudine că Xxx este minoră și avea vârsta de 15 ani, i-a propus minorei contra sumei de 50 lei, să întrețină relații sexuale cu acesta, urmare la ce, minora Xxx, a acceptat propunerea lui Gargotov Grigore, unde în aceeași zi, au întreținut relații sexuale, pentru ce Gargotov Grigore i-a transmis suma de 50 lei. Astfel, în perioada anului 2015-2016, Gargotov Grigore, după obținerea acordului și controlului asupra victimei, primind-o și adăpostind-o în apartamentul nominalizat, folosindu-se de situația de vulnerabilitate, a exploatat-o pe minora Xxx în scop sexual, necomercial, pentru consum propriu, de fiecare dată pentru obținerea consimțământului la exploatare sexuală, oferindu-i mijloace bănești în sumă de 50 lei.

Acțiunile inculpatului au fost calificate de către organul de urmărire penală ca infracțiune prevăzută de art.206 alin.(2) lit. c) Cod penal - traficul de copii, adică recrutarea, primirea și adăpostirea unui copil, precum și darea sau primirea unor plăți ori beneficii pentru obținerea consimțământului unei persoane care deține controlul asupra copilului, în scopul exploatării sexuale necomerciale, profitând de situația de vulnerabilitate a copilului.

3. Procurorul, a contestat cu apel sentința, solicitând casarea parțială a acesteia, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărâri, potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care a-l recunoaște vinovat pe Gargotov Grigore de săvârșirea infracțiunii prevăzută de art.206 alin.(3) lit. f) Cod penal, stabilindu-i-se în baza acestei legi și în conformitate cu art.75 Cod penal, pedeapsa cu 20 ani închisoare, cu privare de dreptul de

a ocupa funcții și exercita activitate legată de minori pe un termen de 5 ani, cu ispășirea pedepsei în penitenciar de tip închis.

A-l recunoaște vinovat pe Gargotov Grigore de săvârșirea infracțiunii prevăzută de art.206 alin.(2) lit. c) Cod penal, stabilindu-i-se în baza acestei legi și în conformitate cu art.75 Cod penal, pedeapsa cu 15 ani închisoare, cu ispășirea pedepsei în penitenciar de tip închis. Aplicând prevederile art.84 alin.(1) Cod penal, a stabili pedeapsa definitivă pentru concurs de infracțiuni, prin cumul parțial, 25 ani închisoare, cu privare de dreptul de a ocupa funcții și exercita activitate legată de minori pe un termen de 5 ani, cu ispășirea pedepsei în penitenciar de tip închis.

Corpurile delictive - aparat de fotografiat de model „Canon Power Shot A460”, automobil de model „Citroen” cu n/î KGB 220, împreună cu cheile de la mijlocul de transport, laptop de model „Toshiba”, telefon de model „Samsung” cu IMEI 1-254610086038880, de confiscat în folosul statului, ca mijloace utilizate la săvârșirea infracțiunii; Bunurile care au fost puse sub sechestru: apartamentul amplasat în mun. Chișinău, str. Melistiu 11, ap. 12 (număr cadastral 0100104.113.01.012), precum și cheile de la apartament, care aparțin cu drept de proprietate învinuitului Gargotov Grigore, de confiscat în folosul statului, ca mijloc utilizat la săvârșirea infracțiunii.

A încasa din contul inculpatului în contul statului cheltuieli judiciare în sumă de 112 lei, conform raportului de expertiză judiciară nr. 20 din 20.01.2017.

În motivarea cerințelor sale acuzarea a invocat că, sentința în cauză este neîntemeiată și se contestă în partea individualizării greșite a pedepsei pe capătul de acuzare, de comiterea infracțiunii prevăzute de art.206 alin.(3) lit. f) Cod penal, și ca ilegală în partea achitării pe capătul de acuzare, de comiterea infracțiunii prevăzute de art.206 alin.(2) lit. c) Cod penal, precum și respingerii confiscării a corpurilor delictive și bunurilor sechestrate în folosul statului, și respingerii încasării cheltuielilor judiciare.

Acuzarea a reiterat că, sancțiunea art.206 alin.(3) lit. f) Cod penal, cu modificările până în prezent, prevede pentru persoanele fizice pedeapsa cu închisoare de la 15 la 20 de ani, cu privarea de dreptul de a ocupa anumite funcții sau de a exercita o anumită activitate pe un termen de la 3 la 5 ani sau detențiune pe viață.

A reținut că, pedeapsa aplicată inculpatului nu este una echitabilă, legală și de asemenea nu a fost individualizată într-un mod corespunzător, ne fiind capabilă să restabilească echitatea socială și să realizeze scopurile legii penale și pedepsei penale, în strictă conformitate cu dispozițiile Codului penal. Consideră, că pedeapsa solicitată nu este echitabilă faptelor săvârșite de către inculpat, de personalitatea acestuia de caracterul acestor fapte infracționale. Totodată, constat că la stabilirea pedepsei penale instanța nu a ținut cont, în deplină măsură, de prevederile art.61 și 75 Cod penal și nici nu s-a conformat condițiilor stabilite expres de legiuitor, astfel dispunând individualizarea incorectă a pedepsei penale.

Acuzarea a notat că, sentința în partea individualizării pedepsei inculpatului Gargotov Grigore, de comiterea infracțiunii prevăzute de art.206 alin.(3) lit. f) Cod penal în cauză o consideră neîntemeiată și prea blândă, având în vedere că, deși prima instanța a dat aprecierea corectă circumstanțelor de fapt a cauzei, nu a luat în considerare principiul individualizării pedepsei penale, conform căruia aplică pedeapsa luând în considerație caracterul și gravitatea infracțiunilor săvârșite, motivul și scopul celor comise, personalitatea inculpatului.

Totodată, acuzarea contestă sentința în partea achitării de comiterea infracțiunii prevăzute de art.206 alin.(2) lit. c) Cod penal. Astfel, sentința pronunțată în această cauză, este una neîntemeiată, ilegală, bazată pe niște concluzii pripite, fără analiza prin coroborare probatoriul administrat, neîntemeiată și ilegală, bazată pe apreciere subiectivă

și eronată a circumstanțelor faptei, motiv pentru care urmează a fi casată, cu pronunțarea unei noi hotărâri potrivit modului stabilit pentru prima instanță.

Consideră că, sentința în partea achitării inculpatului Gargotov Grigore de comiterea infracțiunii prevăzute de art.206 alin.(2) lit. c) Cod penal, pe motivul că fapta comisă nu întrunește elementele infracțiunii incriminate este una ilegală, or în cadrul cercetării judecătorești au fost administrate probe pertinente, utile și concludente care demonstrează pe deplin vinovăția inculpatului Gargotov Grigore în săvârșirea infracțiunii imputate. În acest context, a menționat că declarațiile inculpatului care nu sânt veridice, urmăresc scopul eschivării de la răspunderea penală, urmând a fi apreciate critic.

În special, inculpatul Gargotov Grigore fiind audiat în cadrul cercetării judecătorești, vina nu a recunoscut-o, declarând că „se cunoaște atât cu Xxx cât și Xxx, ultimele au fost de mai multe ori la domiciliul său, cerând bani de la acesta și propunându-i de mai multe ori să întrețină relații sexuale, însă ultimul de fiecare dată refuza și le alunga de la domiciliul său, spunându-le să nu mai vină la acesta, negând că ar fi avut careva relații sexuale cu acestea contra mijloacelor bănești”.

Acuzatorul de stat a specificat că, nu sunt plauzibile argumentele inculpatului precum că acesta nu cunoștea faptul că partea vătămată Xxx este minoră, precum că Xxx avea la momentul când a făcut cunoștință vârsta de 16 ani, iar Xxx, vârsta de 13 ani, ori din declarațiile părților vătămate acestea indică expres că, Xxx „eu i-am spus lui Gargotov Grigore că am 13 ani” și Xxx „eu i-am spus lui Gargotov Grigore că învăț în clasa 9-a”, se constată cu certitudine că inculpatul Gargotov Grigore cunoștea despre vârsta acestora.

În aceiași ordine de idei partea acuzării a reținut că, declarațiile părților vătămate minore Xxx și Xxx, care au fost menținute în cadrul cercetării judecătorești, sunt pertinente, utile și concludente, sub aspectul veridicității, or din acestea rezultă cert că inculpatul Gargotov Grigore a folosit aceiași metodă de selectare a victimelor. Ultimele indicând că inculpatul cunoscând despre vârstele reale a acestora, faptul că sunt minore, aflându-se în apartamentul său din mun. Chișinău, str. Melestiu 11, ap. 12, au întreținut relații sexuale contra plată, de mai multe ori.

Astfel, a concluzionat că nu se confirmă poziția inculpatului precum că declarațiile minorelor Xxx și Xxx au fost făcute pe motiv de răzbunare. În această ordine de idei, consideră că poziția inculpatului urma să fie apreciată critic de instanță, or nerecunoașterea faptelor imputate, este o modalitate de apărare, mai mult ca atât atrag atenția asupra faptului că inculpatul și-a schimbat declarațiile de mai multe ori în cadrul acestui proces penal, mai mult ca atât și în instanță fiind audiat a dat declarații neconsecvente, care de altfel, contravin întregului probatoriu cercetat în instanță.

A mai reținut că, nu este clar, cum prima instanță a apreciat declarațiile părții vătămate Xxx și conform căror criterii, atât timp cât în partea ce ține de episodul cu partea vătămată Xxx au fost apreciate ca fiind veridice, iar în partea ce ține de episodul în care dumneai este victimă, le-a apreciat critic și a constatat că acestea "nu constituie probă certă și concludentă, care să formeze instanței convingerea că inculpatul a săvârșit fapta imputată, în condițiile în care nu se coroborează cu nici o altă probă", deși declarațiile părții vătămate Xxx coroborează cu declarațiile părții vătămate și cu restul probelor acuzării cercetate. Acuzarea reține și faptul că partea vătămată Xxx, în cadrul cercetării judecătorești, a declarat că nu are nici o pretenție de ordin material și moral față de inculpat, respectiv constată că nu poate fi reținută ca veridică poziția inculpatului precum că aceasta ar avea careva interes să se răzbune sau unul de ordin material față de el.

Instanța contrar tuturor circumstanțelor factice stabilite în rezultatul cercetării

tuturor probelor acușării, ilegal a conchis cã nu a fost probatã poziția de vulnerabilitate a pãrții vãtãmate Xxx, deoarece, în corespundere cu pct.10) art.2 din Legea cu privire la prevenirea și combaterea traficului de ființe umane, prin „stare de vulnerabilitate” se înțelege starea specialã în care se aflã persoana, astfel încât aceasta este dispusã sã se supunã abuzului sau exploatařii, în special din cauza: a) situației precare din punctul de vedere a supraviețuirii sociale; b) situației condiționate de vãrstã, sarcinã, boalã, infirmitate, deficiențã fizicã sau mintalã; c) situației precare și ilegale de intrare sau de ședere în țara de tranzit sau destinație, de menționat este cã minorii, în special cei cu vãrste fragede, au un indice de vulnerabilitate mai ridicat, în comparație cu adulții, fiind lipsiși de experiențã, și de regulã de o apãrare corespunzãtoare, nevãrstnicii cad mai ușor victime infracțiunilor, ei sunt mai creduli, mai slabi fizic.

Considerã cã prima instanțã, fãrã a lua în considerare ansamblul probelor administrate, cãt și declarațiile contradictorii ale inculpatului, greșit a dispus achitarea cet. Gargotov Grogore, pe capãtul de acușare în baza art.206 alin.(2) lit. c) din Codul penal, din motiv cã nu existã faptul infracțiunii în acțiunile acestuia. Astfel, a conchis cã prima instanțã greșit și-a argumentat soluția și nu a respectat la adoptarea sentinței art.101 alin.(1) Cod de procedurã penalã, nu a verificat și nici nu a apreciat probele cercetate, din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilitãții lor, iar toate probele în ansamblu din punct de vedere al coroborãrii lor, astfel, nu a examinat cauza sub toate aspectele, complet și obiectiv, iar argumentele reținute, contrazic circumstanțele de fapt stabilite prin probele cercetate în ședințã.

Acușarea a contestat sentința în partea respingerii confiscãrii în folosul statului a corpurilor delictive și bunurilor sechestrate, precum și respingerii încasãrii cheltuielilor judiciare.

În acest sens, reiterãnd prevederile art.art.204 alin.(3), 106 alin.(2), 158 alin.(1), 162 alin.(1) pct. (1) Cod de procedurã penalã, acușarea a conchis cã prima instanțã eronat a concluzionat cã „în situația în care pentru infracțiunea comisã, inculpatul deja va suporta consecințele, executând pedeapsa stabilitã, confiscarea specialã nu poate fi apreciatã ca fiind una compensatorie, ci ca o mãsura de pedeapsã suplimentarã, care în situația datã nu este proporționalã cu scopul legii penale”, deoarece acușarea a solicitat confiscarea acelor bunuri, care au fost folosite la comiterea infracțiunii: aparat de fotografiat de model „Canon Power Shot A460”, automobil de model „ Citroen ” cu n/î KGB 220 folosit pentru plimbarea victimelor, obținerea încrederii, prin care s-a realizat recrutarea minorelor de cãtre Gargotov, împreunã cu cheile de la mijlocul de transport, laptop de model „ Toshiba ”, telefon de model „ Samsung ” cu IMEI1-254610086038880.

Cãt ține de apartamentul nr.. 12 din str. Melestiu 11, mun. Chișinău, numãr cadastral 0100104.113,01.012, pus sub sechestrul în cadrul urmãrii penale, nu poate fi reținut drept argument pentru ridicarea sechestrului faptul cã, pãrțile vãtãmate nu au pretenții față de inculpat, nu au înaintat acțiuni civile, deoarece acușarea a solicitat confiscarea acestuia pe motiv cã Gargotov a sãvârșit infracțiunile imputate anume în acest apartament, deci este un bun utilizat la sãvârșirea infracțiunii.

Totodatã, a menționat cã potrivit rechizitoriului au fost suportate cheltuieli în suma de 112 lei, cheltuieli judiciare suportate pentru efectuarea expertizei, care urmau sã fie încasate de la inculpat. Astfel, reieșind din scopul pedepsei penale - restabilirea echitãții sociale, corectarea inculpatului, precum și prevenirea sãvârșirii de noi infracțiuni, atãt prevenția specialã, cãt și cea generalã, în cazul dat, la stabilirea celei mai blãnde pedepse, dar și prin achitarea unui inculpat pe un anumit capãt de acușare, instanța doar i-ar putea favoriza pe acestea și alte persoane la comiterea unor noi infracțiuni.

3.1. Avocatul Tampei Tatiana în numele inculpatului, a contestat cu apel

sentința, solicitând casarea parțială a acesteia, rejudecarea cauzei cu pronunțarea unei hotărâri, prin care Gargotov Grigore să fie achitat pe capătul de acuzare prevăzut de art.206 alin.(3) lit. f) Cod penal.

În motivarea cerințelor sale a invocat că, apărarea nu este de acord cu sentința, în latura recunoașterii inculpatului Gargotov Grigore în comiterea infracțiunii prevăzute de art.206 alin. (3) lit. f) Cod penal. În acest sens, a invocat că, pe parcursul examinării cauzei penale au fost înaintate cereri cu privire la declararea inadmisibilă a probelor administrate pe ambele cauze penale, inclusiv cerere cu privire la anularea rechizitoriilor.

A menționat că, rechizitoriul a fost întocmit fără a se ține cont de cele mai elementare exigențe privind procesul de calificare a infracțiunii, fondate pe prevederile art.art.14, 51, 52, 113 Cod penal, în coroborare cu art.281 alin.(2), 296 alin.(2) Cod de procedură penală. A reiterat că, la calificarea infracțiunilor se efectuează confruntarea circumstanțelor faptei reale cu circumstanțele tipice cuprinse în norma juridico-penală" (Manualul judecătorului pentru cauze penale. Chișinău 2013, pag. 442).

În speță, procurorul nu a ținut cont nici de prevederile legale, nici de jurisprudență, ba mai mult procurorul a confundat noțiuni importante pentru calificarea infracțiunii prevăzute de art.206 Cod penal: despre racolare, adăpostire, primire, iar noțiunea de obținere a consimțământului minorului a fost confundat cu obținerea consimțământului altei persoane la comiterea infracțiunii de trafic de copii.

După formă, rechizitoriul nu corespunde prevederilor art.296 alin.(2) Cod de procedură penală, art.6 & 3 CEDO, deoarece potrivit normei enunțate, în mod obligatoriu, rechizitoriul trebuie să conțină „analiza probelor care confirmă fapta și vinovăția învinuitului". Respectarea cerințelor legale privind forma și conținutul rechizitoriului ține de esența dreptului la apărare.

Luând în considerare că pornirea urmăririi penale prin Ordonanța de pornire la 23.01.2017 a fost pornită cu depășirea termenului stabilit de conducătorul organului de urmărire penală - de 06.01.2017 și a fost prelungit termenul de urmărire penală cu întreruperi de 1 zi - a zilei de 22.02.2017 consideră că pornirea urmăririi penale în temeiul art.174 alin.(1) Cod penal este ilegală și toate acțiunile procesuale penale cu privire la administrarea probelor sunt lipsite de efect juridic.

Apărarea a conchis că, probele incluse în rechizitoriul cauzei penale nr.2017160029 sunt inadmisibile, și nu pot fi puse la baza învinuirii aduse lui Gargotov Grigore. Totodată, a menționat că în temeiul regulii fructele pomului otrăvit consideră toate probele administrate în cadrul cauzei penale nr. 017160029 sunt ilegale și ilegal au fost administrate și pe cauza penală nr.2018515174.

Apărarea subliniază că, despre vinovăția sa, inculpatul a declarat că nu-și recunoaște vina și a manifestat un dezacord total cu privire la intentarea cauzei penale date care nu este clară, fiind investigată cauza inițial în temeiul art.174 Cod penal, fiind administrate probe care au fost considerate ca fiind pertinente pentru bănuiala care i s-a adus conform prevederilor art.174 Cod penal, fiind reținut la fel în temeiul bănuielii rezonabile în comiterea infracțiunii prevăzute de art.174 Cod penal, ca ulterior aceste probe să fie apreciate deja în cadrul unei alte calificări juridice a faptei - conform prevederilor art.206 Cod penal. Nu se indică cert data și locul comiterii infracțiunii, (infracțiunilor).

Despre corectitudinea desfășurării acțiunilor de urmărire penală au fost indicate mai multe ilegalități în referința făcută pe marginea rechizitoriului și în prezenta cerere, în speță, modul de redactare și întocmire a rechizitoriului, după cum a menționat în referința la rechizitoriu, acesta prezintă carențe de substanță ce trădează absența unui raționament juridic logic și coerent, consecința directă și imediată fiind aceea a negării în

substanță a echității procedurii pentru inculpat. Toate erorile de procedură pe care le-a admis procurorul la conducerea urmăririi penale și la întocmirea rechizitoriului erodează însăși baza noțiunii de drept în cadrul desfășurării procesului juridic penal.

A notat faptul că, a invocat lipsa aprecierii obiective a procurorului a probelor din dosar care în colaborare între ele nicidecum nu reflectă toate elementele constitutive ale infracțiunii de trafic de copii.

Consideră ilegală intentarea, desfășurarea urmăririi penale, întocmirea rechizitoriului și sesizarea instanței de judecată cu un act procedural lipsit de efect juridic, inculpatul fiind ilegal privat de libertate și fiind-ui lezate toate drepturile unei persoane libere.

În final, apărarea luând în considerare toate încălcările pe care le-a invocat pe parcursul examinării cauzei, solicită: declararea nulității probelor acuzării administrate în cadrul cauzelor penale; declararea nulității rechizitoriilor care sunt ilegale; declararea ordonanței de începere a urmăririi penale din 27.01.2017; declararea ordonanței de prelungire a termenului de urmărire penală din 21.02.2017 și a tuturor ordonanțelor care au urmat, cu încetarea procesului penal din considerentul că actul de sesizare - rechizitoriul este un act ilegal.

3.2. Inculpatul Gargotov Grigore a contestat cu apel sentința, solicitând casarea acesteia, rejudicarea cauzei cu pronunțarea unei hotărâri, prin care să fie achitat pe capătul de acuzare prevăzut de art.206 alin.(3) lit. f) Cod penal, pe motiv că nu s-a constatat fapta infracțiunii, cu anularea măsurii preventive, restituirea corpurilor delictive inclusiv ridicarea sechestrului de pe apartament și automobil. În rest, cu menținerea sentinței fără modificări.

În motivarea apelului inculpatul a invocat că, în acțiunile sale lipsește componența de infracțiune de trafic de copii", deoarece nu s-a stabilit procesul de recrutare, de transportare, de transferare, de adăpostire și primire cu îngădirea drepturilor și libertăților minorei, nici procesul de dare sau primirea unor plăți pentru obținerea consimțământului unei alte persoane, care deține controlul asupra unui copil în scopul exploatării sexuale, fapt care nici una și nici alta nu s-au confirmat și evident înlătură caracterul penal al faptei cât pe primul dosar, atât și pe al doilea dosar.

A invocat că, prima instanță nu a luat în considerare că în prezenta cauză Xxx a fost audiată de 4 ori și toate audierile contravin. A menționat că, declarațiile Elenei Xxx nu pot fi puse la baza sentinței deoarece aceasta fiind minoră a fost audiată în lipsa reprezentantului legal, avocatului. Psihologul și pedagogul care au asistat Rodica Moraru-Chilimar nu a prezentat careva act confirmativ (licența) care ar confirma că dânsa este psiholog și are dreptul de a participa la audierea minorei. Astfel, aceasta fără acordul judecătorului de instrucție de sine stătător a audiat minora în judecată, fapt ce a favorizat minora să declare ce au dorit ei să audă.

De asemenea, a menționat că potrivit caracteristicii eliberate de către Direcția privind protecția copilului or. Călărași, Xxx se caracterizează negativ, a abandonat școala fără motive, creează situații de conflict, consumă tutun și alcool, comite furturi, este conflictuală și mincinoasă cu reacții de agresiune, fiind ușor manipulată de persoane străine. Astfel, consideră că aceasta a fost manipulată și de către colaboratorii Centrului de combatere a traficului de ființe umane în vederea depunerii declarațiilor împotriva sa, pe care le consideră mincinoase de la început până la sfârșit, fapt recunoscut de însăși Xxx, prin urmare, aceste declarații date în cadrul urmăririi penale, nu pot fi puse la baza sentinței fără să fie confirmate în ședința de judecată.

Inculpatul a afirmat că, din partea sa nu a fost întreprinsă nici o acțiune concretă sau directă, deoarece din materialele cauzei se atestă că fetele au avut interesul de a

câștiga bani din prostituție, însă el le-a refuzat de fiecare dată. Au fost efectuate 6 încercări de a acumula probe, însă el le-a refuzat. Însăși Xxx recunoaște că, nu a avut nici un raport sexual și nici transmitere de bani legate de acordarea serviciilor sexuale, și nici un martor nu confirmă acest fapt, fiind doar presupuneri care urmează a fi interpretate în favoarea inculpatului.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 08 octombrie 2021, au fost admise apelurile înaintate, din alte motive, inclusiv din oficiu, conform art.409 Cod de procedură penală, casată parțial sentința, în partea învinuirii pe art.206 alin.(3) lit. f) Cod penal și pronunță în această parte o nouă hotărâre potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care Gargotov Grigore a fost recunoscut vinovat de comiterea infracțiunii prevăzute de art.171 alin.(3) lit. b) Cod penal și condamnat la 11 ani închisoare, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip închis.

În rest, dispozițiile sentinței au fost menținute.

4.1. În motivarea soluției sale instanța de apel a indicat că, prima instanță la adoptarea soluției privind achitarea inculpatului Gargotov Grigore pe capătul de învinuire în comiterea infracțiunii prevăzute de art.206 alin.(2) lit. c) Cod penal, justificat a concluzionat că fapta comisă nu întrunește elementele infracțiunii incriminate. Astfel, instanța de apel analizând și apreciind probele, în strictă conformitate cu prevederile art.101 Cod procedură penală, conform cărora, fiecare probă urmează să fie apreciată din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității și veridicității ei, iar toate probele în ansamblu - din punct de vedere al coroborării lor.

Prin probele prezentate de procuror și cercetate de instanța de apel nu a fost dovedit faptul că acțiunile inculpatului Gargotov Grigore incriminate de către organul de urmărire penală în baza art.206 alin.(2) lit. c) Cod penal întrunesc elementele infracțiunii.

Colegiul penal a notat, că acuzatorul de stat în instanța de apel nu a asigurat prezența părții vătămate Xxx, care potrivit raportului colaboratorilor de poliție s-a constatat că aceasta nu mai locuiește pe adresa indicată în materialele cauzei, însă a solicitat verificarea și aprecierea declarațiilor părții vătămate Xxx date în cadrul urmăririi penale precum și aprecierea probelor cercetate în prima instanță.

Apărarea în ședința instanței de apel a declarat că careva probe suplimentare nu are. Conform art.24 alin.(2), (4) Cod de procedură penală, instanța judecătorească nu este organ de urmărire penală, nu se manifestă în favoarea acuzării sau a apărării și nu exprimă alte interese decât interesele legii. Părțile în procesul penal își aleg poziția, modul și mijloacele de susținere a ei de sine stătător, fiind independente de instanță, de alte organe ori persoane.

Cu referire la învinuirea privind comiterea infracțiunii prevăzute de art.206 alin.(2) lit. c) Cod penal, instanța de apel a reținut că, un element esențial pentru existența traficului de copii, constituie abuzarea de vulnerabilitate a victimei, care constă în utilizarea de către traficant a stării speciale în care se găsește o persoană datorită: a) situației sale precare din punct de vedere al supraviețuirii sociale; b) situației create de o sarcină, boală, infirmitate, deficiență fizică sau mintală; c) situației sale precare și ilegale legate de intrare sau ședere în țară, de tranzit sau destinație.

Instanța de apel a explicat că, starea de vulnerabilitate poate fi condiționată de diferiți factori cum ar fi: izolarea victimei, situația ei economică grea, psihică, afectarea familială sau lipsa de resurse sociale și altele. Prin situația de vulnerabilitate a victimei urmează de înțeles orice tip de vulnerabilitate, fie ea psihică, afectivă, familială, socială sau economică. Se are în vedere ansamblul de situații disperate, care poate face un om să accepte exploatarea sa.

Totodată, instanța de apel a reținut că, condiția obligatorie pentru calificarea

abuzului de vulnerabilitate este ca făptuitorul să cunoască, la momentul săvârșirii infracțiunii, despre vulnerabilitatea victimei.

În acest context, instanța de apel a relevat că, în cadrul ședinței de judecată s-a constatat cu certitudine că, partea vătămată nu este din familie social vulnerabilă, acesta fiind crescută în familia deplină și întreținută material de către părinții, fapt confirmat de însăși partea vătămată în cadrul ședinței de judecată.

Astfel, din probele analizate rezultă cu certitudine că, Xxx nu se afla în stare de vulnerabilitate din punct de vedere al supraviețuirii sociale și nu a acționat sub influența înșelăciunii.

În acest sens, instanța de apel a evidențiat, că în cadrul cercetării judecătorești, acuzarea nu a prezentat nici o probă pertinentă și verosimilă care să confirme recrutarea de către Gargotov Grigore prin abuz de poziție de vulnerabilitate a lui Xxx în scop de exploatare sexuală necomercială.

Prin urmare, acest fapt exclude posibilitatea de a constata că inculpatul a utilizat vreunul din mijloacele menționate supra și implicit exclude latura obiectivă a infracțiunii prevăzute de art.206 alin.(2) lit. c) Cod penal.

În concluzie, instanța de apel a apreciat că elementele de fapt prezentate de partea vătămată Xxx precum și alte probe, prezentate de partea acuzării, nu constituie probe certe și concludente în învinuirea inculpatului Gargotov Grigore, care să formeze instanței convingerea că inculpatul a săvârșit fapta imputată, în condițiile în care nu se coroborează cu nici o altă probă.

Din aceste considerente, instanța de judecată stabilește că, nici una din probele prezentate de acuzare nu pot fi puse la baza condamnării inculpatului Gargotov Grigore, în sensul motivării unei sentințe de condamnare, deoarece din conținutul acestora se elucidează mai multe dubii și presupuneri, care nu au fost înlăturate în nici un mod de către partea acuzării prin alte probe pertinente și incontestabile.

Având în vedere faptul că, la pronunțarea unei condamnări, instanța trebuie să-și întemeieze convingerea vinovăției inculpatului pe bază de probe sigure, certe și întrucât în cauză probele acuzării nu au un caracter cert și nu sunt decisive, lăsând loc unei nesiguranțe accentuate în privința existenței faptei infracționale imputate și a vinovăției inculpatului, se impune a se da eficiență regulii potrivit căreia orice dubiu este în favoarea inculpatului, or, concluziile despre existența faptei infracționale și vinovăția persoanei de săvârșirea infracțiunii nu pot fi întemeiate pe presupuneri.

Toate dubiile în probarea învinuirii care nu pot fi înlăturate, în condițiile prezentului cod, se interpretează în favoarea inculpatului.

În contextul celor expuse, se concluzionează că probele invocate de acuzatorul de stat în sprijinul învinuirii aduse în sarcina inculpatului Gargotov Grigore în comiterea infracțiunii, prevăzute de art.206 alin.(2) lit. c) Cod penal sunt simple indicii care nu pot conduce la condamnarea acestuia.

Instanța de apel a reiterat prevederile art.390 alin.(1) pct. 3) Cod procedură penală, sentința de achitare se adoptă dacă fapta inculpatului nu întrunește elementele infracțiunii. Prin urmare, instanța de apel a concluzionat că prima instanță justificat a conchis de a-l achita pe inculpatul Gargotov Grigore învinuit de săvârșirea infracțiunii prevăzută de art.206 alin.(2) lit. c) Cod penal, pe motiv că fapta inculpatului nu întrunește elementele infracțiunii.

Potrivit textului apelului, ca temei de casare a sentinței judecătorești este invocat că hotărârea instanței conține o eroare de drept, analizând aceste temeiuri în raport cu motivele invocate în apel, instanța de apel a constatat că acestea nu și-au găsit confirmarea la examinarea apelului declarat de către acuzatorul de stat, lipsind temeiuri

de implicare a instanței de apel în sensul casării hotărârii judecătorești în partea ce ține de învinuirea înaintată în baza art.206 alin.(2) lit. c) Cod penal.

Cu referire la învinuirea privind comiterea infracțiunii prevăzute de art.206 alin.(3) lit. f) Cod penal, se reține că, norma în cauză stabilește răspundere și pedeapsă penală pentru recrutarea, primirea și adăpostirea unui copil, precum și darea sau primirea unor plăți ori beneficii pentru obținerea consimțământului unei persoane care deține controlul asupra copilului, în scopul exploatării sexuale necomerciale, profitând de situația de vulnerabilitate, săvârșite asupra unui copil în vârsta de până la 14 ani.

În conformitate cu art.389 alin.(1) Cod de procedură penală, sentința de condamnare se adoptă numai în condiția în care, în urma cercetării judecătorești, vinovăția inculpatului în săvârșirea infracțiunii a fost confirmată prin ansamblul de probe cercetate de instanța de judecată.

În acest context, instanța de apel a constatat că, Gargotov Grigore, în toamna anului 2016, făcând cunoștință cu minora Xxx, a.n.27.08.2003 a invitat-o la domiciliul său, în apartamentul din mun. Chișinău, str. Melestiu 11, ap. 12, unde a tratat-o cu compasiune referitor la situația dificilă în care se afla aceasta, aflând despre problemele familiale pe care le avea, despre faptul că nu avea unde locui și a situației precare din punct de vedere a supraviețuirii sociale, transmițându-i sub formă de ajutor material, suma 100 de lei, spunându-i că dacă dorește poate să rămână să locuiască împreună cu acesta. În continuare, în una din zile, în toamna anului 2016, minora Xxx, aflându-se în apartamentul menționat al lui Gargotov Grigore, cunoscând cu certitudine că Xxx este minoră și are vârsta de 13 ani, i-a propus minorei contra sumei de 400 lei, să întrețină relații sexuale cu aceasta, urmare la ce, minora Xxx, a acceptat propunerea lui Gargotov Grigore, unde în aceeași zi, a întreținut relații sexuale cu minora Xxx, pentru ce i-a transmis suma de 400 lei. Astfel, în perioada toamnei a anului 2017 - vara anului 2018, Gargotov Grigore, după obținerea acordului victimei, a întreținut mai multe rapoarte sexuale cu minora xxx, oferindu-i mijloace bănești care variau între 100-400 lei.

Pe baza stării de fapt expuse mai sus, confirmată de probele administrate, instanța de apel a reținut în drept, că faptele inculpatului întrunesc elementele constitutive a infracțiunii prevăzute de art.171 alin.(3) lit. b) Cod penal, potrivit indicilor calificativi, violul - adică raportul sexual săvârșit asupra persoanei minore care nu a împlinit vârsta de 14 ani, profitând de imposibilitatea acesteia de a-și exprima voința.

Cu referire la infracțiunea prevăzută de art.171 alin.(3) lit. b) Cod penal, instanța de apel a reținut că, fapta comisă de inculpat a atentat la obiectul juridic special, care este unul complex-relațiile sociale cu privire la inviolabilitatea sexuală și relațiile sociale cu privire la libertatea psihică, integritatea corporală sau sănătatea persoanei.

Astfel, latura obiectivă a infracțiunii analizate se exprimă în fapta prejudiciabilă, concretizată în acțiuni de două tipuri: 1) acțiunea principală: raportul sexual; 2) acțiunea adiacentă: a) constrângerea fizică; b) constrângerea psihică; c) profitarea de imposibilitatea victimei de a se apăra ori de a-și exprima voința.

Conform doctrinei latura obiectivă a violului este întregită numai atunci când acțiunea principală a fost săvârșită în asociere cu oricare dintre acțiunile adiacente. Privitor la acțiunea principală, prin "raport sexual" se înțelege săvârșirea unui act sexual normal (sub aspect fiziologic), care constă în introducerea membrului viril în vagin sau în vestibulul vaginului, astfel creându-se condiții pentru concepere. Comun pentru constrângerea fizică și constrângerea psihică este faptul că împotrivirea victimei la raportul sexual e înfrântă prin producerea unui rău, a cărui amplificare nu poate fi evitată decât prin acceptarea raportului sexual. Nu contează dacă rezistența victimei a fost ușor înfrântă sau nu.

Infracțiunea de viol este o infracțiune formală. Ea se consideră consumată din momentul începerii raportului sexual.

Latura subiectivă a infracțiunii de la art.171 Cod penal se exprimă, în primul rând, în vinovăție sub formă de intenție directă.

Subiectul infracțiunii este persoana fizică responsabilă, care la momentul comiterii infracțiunii a împlinit vârsta de 14 ani.

Instanța de apel a notat că, prezența în acțiunile inculpatului atât a elementelor care caracterizează latura obiectivă a infracțiunii respective, cât și a celor care caracterizează latura subiectivă, a fost dovedită prin materialele cauzei acumulate în cadrul urmăririi penale și examinate în cadrul ședințelor judecătorești.

Astfel, în cauză s-au stabilit toate elementele componente ale infracțiunii prevăzute de art.171 alin.(3) lit. b) Cod penal, inclusiv vinovăția inculpatului.

De asemenea, instanța de apel a respins ca fiind declarative fără suport probant argumentele părții apărării precum că inculpatul nu a întreținut careva rapoarte sexuale cu minora Xxx, făcând referire la vârsta înaintată și bolile cornice de care dispune or, vinovăția inculpatului Gargotov Grigore în comiterea infracțiunii prevăzute de art.171 alin.(3) lit. b) Cod penal demonstrează cu certitudine prin totalitatea de probe pertinente și concludente anexate la materialele cauzei penale.

Mai mult, prin procesul-verbal de percheziție din 31.07.2018, conform căruia a fost percheziționat apartamentul învinuitului Gargotov Grigore, s-a constatat că acesta fiind depistat în apartament, era îmbrăcat doar în lenjerie, iar în prima odaie de la intrare, pe pat a fost depistată minora Xxx care la fel era dezbrăcată și care a solicitat rochia de la Grigore pentru a se îmbrăca.

Totodată, a notat că chiar dacă din declarațiile părții vătămate minore Xxx rezultă că, de către inculpatul Gargotov Grigore asupra sa nu a fost aplicată careva violența fizică sau psihică, din contra acesta se purta frumos cu ea, instanța de apel a reținut că cu toate că partea vătămată și-a dat acordul la întreținerea rapoartelor sexuale cu inculpatul Gargotov Grigore, consimțământul acesteia este unul viciat, or, la acel moment aceasta nici nu avea împlinită vârsta de 14 ani, iar datorită vârstei fragede nu era în stare să perceapă gravitatea acțiunilor îndreptate asupra sa.

În acest context, în urma aprecierii probelor acumulate în ședința de judecată, instanța de apel a ajuns la concluzia că, acțiunile inculpatului Gargotov Grigore se încadrează în baza art.171 alin.(3) lit. b) Cod penal, pentru comiterea căreia legiuitorul a stabilit pedeapsa sub formă de închisoare de la 10 la 20 de ani sau cu detențiune pe viață.

Prin urmare, ținând cont de prevederile art.art.7, 61, 75-78 Cod penal, care stipulează expres că pedeapsa penală este o măsură de constrângere statală și un mijloc de corectare și reeducare a condamnatului. Pedeapsa are drept scop restabilirea echității sociale, corectarea condamnatului, precum și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni, atât din partea condamnatului, cât și a altor persoane, instanța de apel a conchis că inculpatul Gargotov Grigore urmează a fi condamnat în temeiul art.171 alin.(3) lit. b) Cod penal, cu aplicarea pedepsei sub formă de închisoare pe un termen de 11 (unsprezece) ani, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip închis.

Astfel, solicitarea privind achitarea inculpatului nu poate fi acceptată de instanța de apel, dat fiind faptul că prin probele administrate este confirmată, pe deplin și fără ambiguități, vinovăția lui Gargotov Grigore în săvârșirea infracțiunii prevăzute de art.171 alin.(3) lit. b) Cod penal, iar existența temeiurilor pentru achitare nu au fost stabilite.

Referitor la afirmația părții apărării pe marginea erorilor comise de către organul de urmărire penală, la efectuarea unor acțiuni procesuale invocate de către partea apărării, instanța de apel le respinge întrucât, în condițiile art.251 Cod de procedură penală, nici un

temei invocat nu justifică nulitatea actelor procedurale.

Totodată, instanța de apel a reiterat că prima instanță justificat a soluționat soarta corpurilor delictive, astfel că, aparatul de fotografiat de model „Canon Power Shot A460”, automobil de model „Citroen” cu n/î KGB 220, împreună cu cheile de la mijlocul de transport, laptop de model „Toshiba”, telefon de model „Samsung” cu IMEI 1-254610086038880, 85 fotografii, portmoneu cu mijloace bănești și un ceas de mână se restituie proprietarului după definitivarea sentinței. Corpurile delictive - 7 elasticuri de dame, 13 prezervative noi, 2 cutii de prezervative folosite, un pachetel incolor unde se afla un prezervativ folosit, falos imitator artificial, de nimic.

De asemenea, instanța de apel a reiterat prevederile art.203 Cod de procedură penală, punerea sub sechestru a bunurilor este o măsură procesuală de constrângere, care constă în inventarierea bunurilor și interzicerea proprietarului sau posesorului de a dispune de ele, iar în caz de necesitate, de a se folosi de aceste bunuri. După punerea sub sechestru a conturilor și a depozitelor bancare sânt încetate orice operațiuni în privința acestora. Punerea sub sechestru a bunurilor se aplică pentru a asigura repararea prejudiciului cauzat de infracțiune, acțiunea civilă sau eventuala confiscare specială sau confiscare extinsă a bunurilor ori a contravalorii bunurilor prevăzute la art.106 alin.(2) și art.106¹ Cod penal.

Prin urmare, ținând cont că, partea vătămată Xxx nu s-a constituit ca parte civilă în prezentul proces penal, neavând careva pretenții materiale sau morale față de inculpat, precum și luând în considerare că, în speță nu s-a aplicat confiscarea specială, instanța de apel a reiterat că prima instanță corect a concluzionat de a dispune ridicarea sechestrului aplicat în privința apartamentului amplasat în mun. Chișinău, str. Melistiu 11, ap. 12 (număr cadastral 0100104.113.01.012), după definitivarea sentinței.

La fel, instanța de apel a reiterat că prima instanță justificat a respins solicitarea acuzatorului de stat cu privire la încasarea din contul inculpatului a cheltuielilor pentru raportul de expertiză nr. 20 din 25.01.2017 în sumă de 112 lei, or, reieșind din prevederile art.34 alin.(3) al Legii nr. 1086 din 23.06.2000 cu privire la expertiza judiciară, constatările tehnico-științifice și medico-legale rezultă că în cauzele penale, cheltuielile pentru efectuarea expertizei sânt achitate din bugetul de stat, cu excepția cazului prevăzut la art.142 alin.(2) Cod de procedură penală. În speță nu este constatată excepția. Mai mult ca atât, prevederile art.228 Cod de procedură penală stabilește expres care cheltuieli urmează a fi compensate.

5. Procurorul în temeiul prevederilor art.427 alin.(1) pct.6) și 12) Cod de procedură penală, contestă cu recurs decizia și solicită casarea acesteia cu remiterea cauzei la rejudecare în instanța de apel.

În motivarea cerințelor acuzarea invocă argumente similare celor din apel, suplimentar reține că, decizia instanței de apel se contestă în partea recalificării faptei de la art.206 alin.(3) lit. f) Cod penal la art.171 alin.(3) lit. b) Cod penal și în partea menținerii soluției de achitare pe capătul de acuzare prevăzut de art.206 alin.(2) lit. c) Cod penal, precum și respingerii solicitării de a confisca corpurile delictive și bunurile sechestrate în folosul statului și respingerii solicitării încasării cheltuielilor judiciare.

Cu referire la capătul de acuzare prevăzut de art.206 alin.(3) lit. f) Cod penal, acuzarea de stat este solidară cu poziția instanței de fond vizavi de constatarea și calificarea faptei. Astfel, procurorul constată că prima instanță pe deplin și-a motivat soluția privind calificarea faptei pe acest capăt de acuzare.

În final, procurorul evidențiază că instanța de apel a recalificat greșit fapta în art.171 alin.(3) lit. b) Cod penal, temei de casare prevăzut în art.427 alin.(1) pct.12) Cod de procedură penală.

5.1. Inculpatul în temeiul prevederilor art.427 alin.(1) pct.6), 8), 10), 12) și 16) Cod de procedură penală, contestă cu recurs decizia și solicită casarea acesteia cu rejudecarea cauzei și pronunțarea unei hotărâri, prin care Gargotov Grigore să fie achitat pe capătul de acuzare prevăzut de art.171 alin.(3) lit. b) Cod penal.

În motivarea cerințelor inculpatul invocă argumente similare celor din apel, suplimentar reține că, procesele-verbale de audiere a părții vătămate Xxx sunt anexate la materialele cauzei în copii, fiind autentificate de către procuror, fapt care contravine legii și nu pot sta la baza învinuirii. Totodată, evidențiază că partea vătămată Xxx fiind minoră, urma a fi audiată în condiții speciale, însă a fost audiată în lipsa reprezentantului legal, pedagogului și avocatului.

Inculpatul subliniază în nenumărate rânduri că nu îi era cunoscută vârsta părții vătămate Xxx, făcând trimitere și la declarațiile ultimei, care confirmă că organul de urmărire penală a influențat-o în acest sens. Mai mult, inculpatul declară că reieșind din constituția fizică a părții vătămate ultima ar avea 16-17 ani.

5.2. Avocatul Tampei Tatiana în numele inculpatului, în temeiul prevederilor art.427 alin.(1) pct.5) și 6) Cod de procedură penală, contestă cu recurs decizia și solicită casarea acesteia cu rejudecarea cauzei și pronunțarea unei hotărâri, prin care Gargotov Grigore să fie achitat.

În motivarea cerințelor apărarea invocă argumente similare celor din apel, suplimentar reține că, partea vătămată minoră Xxx a fost audiată doar o singură dată de judecătorul de instrucție la urmărirea penală. Ultima nu a fost audiată în cadrul cercetării judecătorești nici în prima instanță nici în cadrul examinării cauzei penale în instanța de apel. În aceste circumstanțe, consideră necesară trimiterea cauzei la o nouă rejudecare cu citarea și audierea părții vătămate Xxx.

Totodată, apărarea evidențiază că dreptul la apărare constituie un drept subiectiv general, care conform Convenției Europene a Drepturilor Omului în sfera sa include mai multe drepturi efective și concrete, precum dreptul de a fi informat despre cauza și natura acuzării, dreptul de a dispune de timpul și facilitățile necesare apărării sale, dreptul de autoapărare.

Avocatul reiterează prevederile art.66 alin.(2) Cod de procedură penală, învinuitul, inculpatul are dreptul să știe pentru ce faptă este învinuit, adică, să fie informat asupra naturii și cauzei acuzației aduse împotriva sa (Hotărârea Plenului Curții Supreme de Justiție cu privire la practica aplicării legislației pentru asigurarea dreptului la apărare a bănuitului, învinuitului, inculpatului și condamnatului în procedura penală nr.11 din 24.12.2010, pct.2). Astfel, consideră că prin decizia instanței de apel nu s-a respectat acest drept al inculpatului Gargotov Grigore.

În final, apărarea conchide că în cazul în care persoana nu este informată corect cu privire la învinuirea înaintată, aceasta este lipsită de dreptul să-și asigure posibilitatea pregătirii și exercitării apărării, fiind afectate grav principiile generale ale procesului penal: asigurarea dreptului la apărare și contradictorialitatea în procesul penal.

6. Asupra recursului declarat de procuror au prezentat referințe inculpatul și avocatul acestuia, Tampei Tatiana care s-au pronunțat pentru inadmisibilitatea acestuia, ca fiind vădit neîntemeiat.

7. Judecând recursurile declarate în baza materialelor dosarului și în raport cu motivele invocate, Colegiul penal lărgit consideră că acestea urmează a fi admise, din următoarele considerente.

Conform art.435 alin.(1) pct.2) lit. c) Cod de procedură penală, instanța de recurs, judecând recursul, admite recursul, casează hotărârea atacată și dispune rejudecarea cauzei de către instanța de apel, în cazul în care eroarea judiciară nu poate fi corectată de

către instanța de recurs.

Potrivit art.427 alin.(1) Cod de procedură penală, hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel doar în cazurile stipulate în acest articol.

Instanța de recurs doar verifică dacă s-a aplicat corect legea la faptele reținute prin hotărârea atacată și dacă aceste fapte au fost constatate cu respectarea dispozițiilor de drept formal și material.

Colegiul penal reține că, recurenții invocă temeiurile pentru recurs prevăzute la art.427 alin.(1) pct.pct.5), 6), 8), 10), 12) și 16) Cod de procedură penală, însă, reieșind din cerințele și argumentele prezentate în recursuri - acestea se cuprind în pct.6) și 12) alin.(1) art.427 Cod de procedură penală, care prevede că hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel în cazul când instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel, hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, instanța a admis o eroare gravă de fapt, ori faptei săvârșite i s-a dat o încadrare juridică greșită.

Sub acest aspect, Colegiul penal lărgit atestă că, instanța de apel a comis următoarele erori de drept.

Potrivit art.414 alin.(1) Cod de procedură penală, instanța de apel, judecând apelul, verifică legalitatea și temeinicia hotărârii atacate în baza probelor examinate de prima instanță, conform materialelor din cauza penală. În conformitate cu prevederile art.419 Cod de procedură penală, rejudecarea cauzei de către instanța de apel se desfășoară potrivit regulilor generale pentru examinarea cauzelor în primă instanță, care se aplică în mod corespunzător. Din textul art.325 alin.(1) Cod de procedură penală, judecarea cauzei se efectuează numai în limitele învinuirii formulate în rechizitoriu.

Potrivit art.101 alin.(1) și (4) Cod de procedură penală, fiecare probă urmează să fie apreciată din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității și veridicității ei, iar toate probele în ansamblu - din punct de vedere al coroborării lor. Instanța de judecată este obligată să motiveze în hotărâre admisibilitatea sau inadmisibilitatea tuturor probelor administrate. Conform art.113 alin.(1) Cod penal, se consideră calificare a infracțiunii determinarea și constatarea juridică a corespunderii exacte între semnele faptei prejudiciabile săvârșite și semnele componentei infracțiunii, prevăzute de norma penală.

În corespundere cu art.417 alin.(1) pct.8) Cod de procedură penală, decizia instanței de apel trebuie să cuprindă temeiurile de fapt și de drept care au dus la admiterea apelului, precum și motivele adoptării soluției date.

Totodată, Colegiul penal lărgit reține că, instanța de apel are obligația să constate dacă fapta reținută ori numai imputată a fost săvârșită ori nu, dacă fapta a fost comisă de inculpat și în ce împrejurări, chestiunile de drept pe care urmează să le soluționeze instanța de apel sunt: dacă fapta întrunește elementele infracțiunii, dacă infracțiunea a fost corect calificată, dacă normele de drept procesual și penal au fost corect aplicate (Hotărârea Plenului CSJ a RM din 12.12.2005, nr.22 Cu privire la practica judecării cauzelor penale în ordine de apel).

Mai mult, Colegiul penal lărgit reține că, în cazul în care apare necesitatea de a reîncadra juridic fapta pentru săvârșirea căreia inculpatul nu a fost pus sub învinuire, instanța trebuie să țină cont că o astfel de modificare a încadrării juridice este posibilă numai când acțiunile inculpatului, ce urmează a fi încadrate în baza altei legi, i-au fost imputate, nu conțin semnele unei infracțiuni mai grave și învinuirea pentru acestea nu se deosebește în mare măsură după circumstanțele reale ale cauzei de învinuirea înaintată definitiv, susținută de procuror în cadrul judecării cauzei, iar modificarea învinuirii nu înrăutățește situația inculpatului și nu afectează dreptul lui la apărare. Învinuirea se

consideră mai gravă când în învinuire se introduc fapte și episoade adăugătoare, care nu au fost puse la baza învinuirii inculpatului inițial, semne calificative care majorează volumul învinuirii, deși nu modifică estimăția juridică a celor săvârșite. Drept învinuire care esențial, după circumstanțele reale, diferă de cea de la început urmează de considerat orice altă modificare a învinuirii (imputarea altor acțiuni în locul celor imputate anterior, imputarea infracțiunii care diferă de cea imputată după obiectul atentat, caracterul fetei și acțiunii), care afectează dreptul inculpatului la apărare (Hotărârea Plenului CSJ nr.22 din 12.12.2005 privind sentința judecătorească, pct. 3, 23, 39, 41).

În pofida acestor prescripții legale, potrivit descriptivului și dispozitivului deciziei (pct.4 din decizie), instanța de apel nu a respectat dispozițiile de drept nominalizate și în acest context Colegiul penal lărgit ține să menționeze următoarele:

a) nu a judecat cauza în raport cu circumstanțele concrete în fapt și în drept, imputate inculpatului prin rechizitoriu, potrivit conținutului cărui în privința părții vătămate Xxx acțiunile ultimului au fost încadrate de către organul de urmărire penală în baza art.206 alin.(3) lit. f) Cod penal, iar de către instanța de apel inculpatul Gargotov Grigore a fost recunoscut vinovat și condamnat în baza art.171 alin.(3) lit. b) Cod penal. Or, instanța de apel a omis faptul că învinuirea incriminată prin rechizitoriu diferă de cea imputată inculpatului Gargotov Grigore după obiectul juridic special atentat, precum și după acțiunile care constituie fapta prejudiciabilă;

b) a încălcat dreptul la apărare a inculpatului Gargotov Grigore, învederat prin faptul că a nu a fost informat asupra naturii și cauzei acuzației aduse împotriva sa. Prin urmare, ultimul nefiind informat corect asupra învinuirii înaintate este lipsit de dreptul de a beneficia de o apărare eficientă, fără a avea posibilitatea de a-și pregăti poziția apărării;

c) instanțele de fond în mod tacit au încălcat dreptul inculpatului prevăzut de art.6§3 lit. d) CEDO, „*să audieze sau să solicite audierea martorilor acuzării*”. Or, atât inculpatul cât și apărătorul acestuia au solicitat în nenumărate rânduri audierea părții vătămate Xxx, evidențiind divergențele stabilite în declarațiile acesteia de la faza de urmărire penală. Mai mult, se invocă și faptul că, partea vătămată minora Xxx a fost audiată fără respectarea prevederilor legale privind audierea în condiții speciale;

d) instanța de apel nu a pătruns în esența problemei de fapt și de drept, fiind prezentă discrepanța între cele reținute de instanța de apel, învinuirea adusă inculpatului și conținutul real al probelor, ignorarea unor aspecte evidente, ce au avut drept consecință pronunțarea unei concluzii nemotivate.

Astfel, Colegiul penal lărgit atestă că, concluziile instanței de apel nu cuprind un substrat factologic, fiind omise circumstanțe concrete prezentate de acuzare. Or, în cazul în care instanța de apel a ajuns la concluzia de recalificare a acțiunilor inculpatului, urma să dezvăluie această concluzie, expunându-și punctul său de vedere asupra fiecărei probe aduse în sprijinul învinuirii.

Prin urmare, Colegiul penal lărgit constată că instanța de apel nu a elucidat pe deplin circumstanțele faptice, precum și nu a apreciat toate probele în ansamblu – din punct de vedere al coroborării lor. Or, conform prevederilor art.art.100 alin.(4), 101 alin.(1) - (4) Cod de procedură penală, verificarea probelor este o activitate a instanței privind constatarea veridicității probei sub aspectul corespunderii datelor de fapt pe care le conține proba cu realitatea obiectivă.

Verificarea constă în analiza probelor administrate, coroborarea lor cu alte probe, verificarea sursei de proveniență a probelor.

Verificarea probelor poate avea loc doar prin aplicarea procedurilor probatorii prevăzute de cod și se efectuează la toate fazele procesului penal.

Sunt supuse verificării atât datele de fapt, cât și mijloacele de probă din care au

fost obținute. Probele se verifică atât prin efectuarea acțiunilor procesuale prevăzute de Codul de procedură penală, cât și printr-o analiză logică a conținutului probei, a coroborării lor.

Într-o hotărâre este necesar nu numai de a enumera statistic probele, dar și de a expune esența acestora și legătura lor cu conținutul altor probe care în ansamblu confirmă sau infirmă o circumstanță pe cauză, de a argumenta de ce unele probe sunt admise, iar altele respinse.

Concluziile instanței de apel formulate în decizie, poartă un caracter generic asupra operațiunii de cercetare și verificare a probelor, însă, așa cum examinarea probelor constituie elementul-cheie la pronunțarea unei hotărâri corecte și legale, lăsarea fără apreciere și aprecierea abstractă a acestora duce la pronunțarea unei hotărâri incomplete, neîntemeiate și cu o doză sporită de incertitudine asupra calității actului de justiție.

Totodată, instanța de recurs evidențiază că, lipsa motivării cu privire la calificarea acțiunilor inculpatului Gargotov Grigore în baza art.171 alin.(3) lit. b) Cod penal, este un viciu admis de către instanța de apel, care echivalează cu nerespectarea art.6§1 CEDO.

În acest context, Colegiul penal lărgit notează că, modalitatea de motivare a soluției instanței de apel cu privire la calificarea acțiunilor inculpatului este neclară și contradictorie, pe când potrivit prevederilor legislației procesuale și practicii judiciare, hotărârile pronunțate de instanțele de fond trebuie să fie motivate atât în fapt, cât și în drept, în corespundere cu prevederile legislației în vigoare, pentru a permite instanței superioare de a verifica corespunderea hotărârii pronunțate cu legea. Necesită a se avea în vedere că nu numai nemotivarea hotărârii, dar și motivarea insuficientă sau motivarea în termeni generali, vagi, reprezintă motiv de casare. Nemotivarea ca o omisiune esențială apare astfel ca un viciu de procedură.

Motivarea hotărârii reprezintă un element de transparență a justiției inerent oricărui act jurisdicțional, iar hotărârea judecătorească este rezultatul unui proces logic de analiză științifică a pretențiilor deduse judecății, dispozițiilor legale incidente și probelor administrate în cauză în scopul aflării adevărului, urmare a unui raționament logic-juridic care se reflectă în motivarea acesteia.

Conform jurisprudenței CtEDO, expuse în cazurile aplicării art.6 al Convenției, o hotărâre motivată demonstrează că părțile au fost auzite în cadrul procesului penal, oferă posibilitatea ca această hotărâre să poată fi verificată în cadrul căilor de atac și posibilitatea persoanelor interesate de a pregăti o cerere de apel sau recurs (Suominen c. Finlandei (2003) § 37, Kuznetsov și alții c. Rusiei (2007) § 85).

În afară de aceasta, motivarea hotărârilor este un instrument important în asigurarea transparenței justiției și existența unui control social asupra acesteia (Hirvisaari c. Finlandei, (2001) § 30).

Sub acest aspect, la caz, Colegiul Penal lărgit atestă că, instanța de apel a comis erori de drept, ce nu pot fi înlăturate de instanța de recurs.

Din circumstanțele expuse, Colegiul penal lărgit conchide că, instanța de apel deficitar și-a motivat soluția, încălcând prevederile art.art.414, 496-499 Cod de procedură penală, prin ce s-au comis erori de drept prevăzute de art.427 alin.(1) pct.6), (12) Cod de procedură penală, „decizia atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, instanța a admis o eroare gravă de fapt, care a afectat soluția instanței și faptei săvârșite i s-a dat o încadrare juridică greșită”, ceea ce duce la casarea deciziei instanței de apel, cu dispunerea rejudecării cauzei în instanța de apel, în alt complet de judecată.

La rejudecarea cauzei, instanța de apel are obligația să înlătore erorile menționate, să țină seama de împrejurările expuse, care au servit temei de casare a soluției adoptate și, cu respectarea prevederilor art.414 Cod de procedură penală, să verifice legalitatea și

temeinicia sentinței atacate, să dea o apreciere obiectivă probelor administrate în cauză și, în dependență de datele obținute, să pronunțe o hotărâre legală, întemeiată și motivată, care să corespundă prevederilor art.417 Cod de procedură penală, precum și să cerceteze minuțios aspectele învinuirii înaintate, argumentând clar concluziile sale în decizia adoptată, ținând cont de motivele expuse în pct.7 al prezentei decizii.

8. În conformitate cu art.art.434, 435 alin.(1) pct.2) lit. c) Cod de procedură penală, Colegiul penal lărgit

DECIDE :

Admite recursurile ordinare declarate de către procurorul în Procuratura de circumscripție Chișinău, Sili Radu, de către inculpat și de către avocatul acestuia, Tampei Tatiana, casează total decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 08 octombrie 2021, în cauza penală în privința inculpatului *Gargotov Grigore xxx*, dispune rejudecarea cauzei de către Curtea de Apel Chișinău, în alt complet de judecată.

Decizia nu se supune căilor de atac.

Decizia motivată pronunțată la 27 octombrie 2022.

Președinte

Timofti Vladimir

Judecători

Țurcan Anatolie

Craiu Nicolae

Cobzac Elena

Plămădeală Ghenadie